

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς οὐρθοδόξιας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΥΘΟΔΟΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Ἰουλίου 1958 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 290 Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΩΜΑΙ :

Ἐξάμηνος Δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δρχ. 50

Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

Ἡ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἡ ἀνθρωπότης διήλθε καὶ διέρχεται μίαν περίοδον φρικτῆς ἀγωνίας. Τὸ φῶμα τοῦ πολέμου ἐκάλυψε τὸν ὀρίζοντα καὶ οἱ τριγμοὶ ἐκ τῆς μετακινήσεως τῶν ἀφαντάστου καταστρεπτικῆς ἰσχύος πολεμικῶν μέσων προεκάλεσε εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων φοβερὸν ἄγχος μελοθανάτων.

Πόλεμος! δὲν ὑπάρχει βαρυτέρα κατάρρα, ἀπαισιωτέρα πληγὴ, ὀλεθριώτερον φαινόμενον ἀπὸ τὸν πόλεμον. Δι' αὐτὸ καὶ μετ' ἀγανακτικῆς τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ λέγει: «*Ἀφάνησον τὰ ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα*».

Ὁ δὲ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν του χαρακτηρίζει υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπιδιώκοντα τὴν εἰρήνην: «*Μανάραιοι οἱ εἰρηνοποιοί, οὗτοι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται*».

Ὁ πόλεμος ὅμως δὲν εἶναι μόνον δημιουργημάτων τοῦ δολιότητος τῶν διπλωματιῶν, τῆς ἐμπορικῆς σπουδῆς τῶν παραγωγῶν τῶν πολεμικῶν μέσων, τῆς φιλοδοξίας τῶν στρατιωτικῶν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ ἀπαισίου κυριάρχου, τοῦ πολέμου, καλλιεργοῦν ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον κλίσιν, ἐνυπάρχουσαν ἀδυναμίαν.

Ὁ πόλεμος εἶναι καρπὸς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπάρχει εἰς πάντα ἄνθρωπον. Πεδίον πολέμου καθίσταται ἐνίοτε ὁ ἱερὸς χώρος τῆς οἰκογενείας μὲ συγκρουομένης δυνάμεις τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὸ πείσμα τῶν συζύγων μεταξὺ τῶν. Εἰς περιοχὴν μάχης μεταβάλλεται συνήθως ἡ οὐράνιος περιοχὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοῦ Σωτῆρος, τοῦ Αὐτοῦ Ἀρχόντος τῆς Εἰρήνης, οἱ «πιστοὶ» θανασίμως ἀντιμάχονται ἀλλήλους καὶ φθάνουν μέχρις ἐξοντώσεως. Ἀπειρα ἱστορικά παραδείγματα ἀποδεικνύουν τὴν ἀλήθειαν τῆς θέ-

σεως αὐτῆς καὶ ἡ προσωπικὴ πείρα τοῦ ἀναγνώστου θὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τῆς «ἀδελφοῦς ἐν Χριστῷ» ἀλληλοβλεπομένους μὲ τὸν παροξυσμόν τοῦ μίσους! Ἀλλὰ καὶ πολλάκις αὕτη αὐτὴ ἡ ἱερὰ ὑπόσχεσις «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν» παραμένει μόνον ὡς ἐκφρασις εἰς τὰ χεῖλη καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸ ἱερὸν ἄδυτον, τὰ ἅγια τῶν Ἀγίων, τὸ ἱερὸν Βῆμα. Αἰτίαι λοιπὸν τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ καρκίνου, τοῦ πολέμου εἶναι ἡ ἠθικὴ διαφθορὰ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ὅπου ἐγωϊσμός, ὅπου ἔλλειψις ἀγάπης, ὅπου ρυθμίσις τῆς ζωῆς κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας, ὅπου κεκαλυμμένα συμφέροντα, ὅπου ἔπαρσις καὶ ἀλαζονεῖα ἐκεῖ καὶ μάχη, ἐκεῖ καὶ πόλεμος! Ἐκεῖ αἱ ἰδέαι ἐκπορνεύονται, ἀπαθλοποιοῦνται καὶ μεταβάλλονται εἰς ἐφόδια βολῆς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ὅχι τῆς ἰδέας, ἀλλὰ τῆς Α, Μ. τοῦ Ἐαυτοῦλη Μας.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ πόλεμος εἶναι κακὸν ἀπαίσιον, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι συμφορά. «*Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῇτε*» (Γαλ. Ε, 15). Αὐτὴν τὴν βαρυσήμαντον προειδοποίησιν δι' ἄλλους τοὺς αἰῶνας, δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐξηγήσει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ δυστυχῶς πολλάκις ἐπληθήευσεν. Πολλαὶ αἵρέσεις, πολλὰ σχίσματα, πολλὰ ἀνωμαλῆα δὲν θὰ εἶχον προσλάβει τὴν μορφήν καθεστῶτος, ἐὰν δὲν ὀφείλοντο εἰς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐμπαθείας καὶ τοῦ μίσους, τῶν πολεμογόνων αὐτῶν πηγῶν.

Συστατικὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ἀλλὰ καὶ γνώρισμα τῆς γνησιότητος αὐτοῦ εἶναι ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια. Διὰ τὴν παγιωθῇ ὅμως καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μας ἀπαι-

τεῖται θυσία· θυσία τοῦ ἐγωϊσμοῦ. Ἀπαιτεῖται καλωσύνη, εὐγένεια, χριστιανικὴ λεπτότης· ἀπαιτεῖται σεβασμὸς πρὸς τὸν ἄλλον. Ἀπαιτεῖται ἐκτομὴ ἀπὸ τὴν ψυχὴν πάσης ὑστεροβουλίας, πάσης προθέσεως, ὑπενθυμιζούσης τὸν ἐωσφορικὸν λόγον «τὸν θρόνον μου θήσω ὑπερὰ νῶ τῶν νεφελῶν».

Αἱ μεγάλαί ιδέαι καὶ πρὸ παντὸς ἡ ὑπερτάτη πασῶν, ἡ Ὁρθοδοξία, δὲν ἐπιβάλλονται μὲ βίαιαν δραστηριότητα, μορφῆς ἀλληλοσπαραγμοῦ. Πόσον ἐκφραστικὸν εἶναι τὸ δράμα τοῦ Προφήτου Ἠλίου! «Καὶ εἶπεν· ἐξελεύσῃ αὖριον καὶ στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταίειν θαλάσῃ ὄρη καὶ συντρίβειν πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κυρίου· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κυρίου· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πυρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κυρίου· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὐρᾶς λεπτῆς, καὶ καὶ Κύριος» (Γ' Βασιλ. λειδ. ΙΘ 11—12).

Ἡ Ὁρθοδοξία συμβαδίζει μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν καλωσύνην καὶ πρὸ παντὸς ὡς φῶς καὶ ἀλήθεια δὲν σχετίζεται μὲ τὰς κραυγαλέας ἀντιμαχίας τῶν ἀνθρώπων «της», ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὸ ὁποῖον γεννᾷ ἡ ἀγάπη.

Φρικτὸς καὶ ἀπαίσιος ὁ πόλεμος!

Εὐλογημένη καὶ ἀπαραίτητος ἡ εἰρήνη!

Καρπὸς ἠθικῆς διαφθορᾶς ὁ πρῶτος, ἄνθος ἠθικῆς ὠραιότητος ἡ δευτέρα. Χωρὶς δὲ ἠθικὴν ὠραιότητα οἱ ἄνθρωποι, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὰς ιδέας, μεταβάλλονται εἰς φαιδρούς ἡθοποιούς.

Ἕνας ὥς εἶναι ὁ πόλεμος δλων· ὁ πόλεμος τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς σαρκός, τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς μασσονίας, τοῦ προτεστάντισμοῦ, τῆς πλάνης. Κάθε ἄλλου εἶδους πόλεμος, εἶναι πόλεμος διὰ τὰ σκοτεινὰ πετρέλαια τῶν παθῶν, τῶν ὁποίων οἱ μαῆροι καπνοὶ ἀποπνίγουν τὴν ψυχὴν καὶ ἀπομακρύνουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Κάθε τέτοιος πόλεμος προκαλεῖ ἀσφαλῶς τὸν ἀπαίσιον καγχασμόν τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἐχθροῦ τούτου τῆς εἰρήνης.

ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας, ὅσοι πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν! Καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀποτελεῖ συνέπειαν ἐλέγχου γεγονότων, διαπιστωθέντων ἀπὸ τρίτους. Ἀλλ' ὥς ἐκθέσωμεν τὰ βοῶντα αὐτὰ γεγονότα, ὥστε καὶ ὁ ἀναγνώστης νὰ σχηματίσῃ μόνος του τὴν εἰκόνα τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς πραγματικότητος.

Α) Εἰς τὸ γραφεῖον κατέφθασε ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, χωρὶς τίτλους καὶ ἀξιώματα, γεμᾶτος δὲ μὴ εὐλάβειαν καὶ ζῆλον.

— Ἐπιτρέπετε κατὰ τὸ Πηδάλιον δύο ἀδελφοὶ νὰ πάρουν δύο ἑξαδέλφους;

— Κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνες, ὄχι. Εἶναι ἐμποδισμένοι.

Πῆρε τὸ Πηδάλιον ὁ εὐλαβὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ

ἀνώνυμος αὐτὸς ἅγιος τοῦ λαοῦ μας καὶ ἡσθάνθη τὴν φρικίαν τοῦ ἐνόχου, διότι ὁ ἀδελφός του ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ εἰς τὸ χωριὸν τὴν πρώτην ἑξαδέλφην τῆς γυναικὸς του! Καὶ διακατεχόμενος ὑπὸ ἀγχώδους ἀγωνίας γράφει εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς πατρίδος του, ἱκετεύον αὐτὸν νὰ ματαιώσῃ ἕνα τοιοῦτον παράνομον συνοικέσιον.

Ἐρχεται ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεματοφύλακος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Νομίζετε, ὅτι θὰ ἐπεκρότει τὸν σεβασμὸν τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου; θὰ τὸν συνέχαιρε διὰ τὴν προσήλωσίν του εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς διατάξεις τῶν Ἱερῶν κανόνων;

Ἀπατᾷσθε!

Ἰδοὺ τὶ ἀπαντᾷ ὁ Σεβασμιώτατος:

Ἰωάννινα τῇ 2—7—58

Π ρ ο ς

Τὸν κ. Σωτήριον Τάτσην

Εἰς Ἀθήνας

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔλαβεν τὴν πρὸς Αὐτὸν ἐπιστολήν Σας καὶ εἰς ἀπάντησιν σπεύδω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ναι μὲν κατὰ τὸ Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύεται εἰς δύο ἀδελφοὺς νὰ νυμφευθοῦν δύο ἑξαδέλφους, πλὴν ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρον 1357 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπιτρέπεται ὅπως δύο ἀδελφοὶ λάβουν δύο πρώτας ἑξαδέλφους. Συνεπῶς καλῶς ἐξεδόθη ἡ ἀδεια γάμου κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον.

Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων

κ. ἀ. α.

(Τ. Σ.) Ὁ Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος

— Καὶ ὁ εὐλαβέστατος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ μᾶς ἐρωτᾷ γεμᾶτος πόνον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν:

Τί κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν; Τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον ἢ ὁ Ἀστικὸς Κώδιξ;

Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν;

Β) Τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» (Ἀρ. Φύλ. 486) εἰς ἐμπνευσμένον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Νὰ μεταιωθῇ» ἀποκαλύπτει: ὅτι ἡ δρᾶσις τῶν Προτεστάντων ἐν Ἑλλάδι ἔχει ἀναπτυχθῇ ἐπικινδύνως. Οὕτω εὐρέθῃ «Υπουργὸς Ἑλλήνων αὐτός. Ὁρθόδοξος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε τὴν ἀνέγερσιν Εὐαγγελικοῦ Ναοῦ εἰς Κόνιτσαν». «Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ βάθος καὶ ἑκτασιν προτεσταντικῶν φρονημάτων, ἐπευλογεῖ τὴν δρᾶσιν ταύτην τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ μάλιστα ποικιλοτρόπως, ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, προστατεῖ καὶ ὑποστηρίζει αὐτοὺς καὶ τοὺς σκοτίους σκοπούς των». Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ στιγματίζεται ἡ ἐπικίνδυνος ἐρωτοτροπία μερικῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μὲ τοὺς Προτεστάντας, οἵτινες πρὸς ὑποστήριξιν ἐξέδωσαν ὡς γνωστὸν τὴν «Ὁρθόδοξον Σκέψιν», τὴν ὁποίαν εὐστόχως ὁ συντάκτης ἀποκαλεῖ «ἀντορθόδοξον Σκέψιν».

Εἰς αὐτὰ τὰ δύο γεγονότα στηριζόμενοι ἐρωτῶμεν: Ποῦ πιστεύουν τὰ ὄργανα, οἱ Ἱεράρχαι, οἱ Θεολόγοι τῆς λεγομένης «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας»;

Καὶ αὐτὰ τὰ δύο γεγονότα ἀποτελοῦν μόνον ἕνα μικρὸν μέρος τῆς ἀβύσσου τῆς πρὸς τὴν Ὁρ-

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΛΥΠΗΡΑΣ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ ἐκ Πατρῶν ἐυλαβεστάτου χριστιανοῦ κ. Π. Β. Ἀνδρέου, διεκτραγωδούσαν ἐνδὲν μὲν τὴν καταχθόνιον προσηλυτιστικὴν δρᾶσιν τοῦ Παπισμοῦ εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνδὲν δὲ τὴν ἐνοχὸν ἀδιαφορίαν τῶν φύσει καὶ θέσει ὑπευθύνων φρονιτωρῶν τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν πίστεως. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Μητροπολίτην Πατρῶν. Εἴμεθα περὶ εὐροί να μάθωμεν εἰς ποίας ἐνεργείας προέβη ὁ ποιμενάρχης τῆς πόλεως καὶ ποίαν ἀπάντησιν ἔδωκε εἰς τὸν ξηλωτὴν τῆς Ἐπισκοπῆς του, ὅστις ὡς ἄλλος Ἠλίας ἀγανακτεῖ εὐλόγων· διὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἑτεροδόξων Βάαλ καὶ Βααλὶμ εἰς τὴν περιόχην τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος. Συγχαίρομεν τὸν κ. Π. Ἀνδρέου, ὡς καὶ ὁ λους τοὺς ἀφανεῖς ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας· ἑστώσαν βέβαιον, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπευλογεῖ τὰς ἀγίας τῶν προσπαθείας.

Πάτραι τῇ 20)6—3)7)58

Ἡ ρ ὁ ς

Τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν

Ε ν τ α Ὑ θ α

Σεβασμιώτατε,

Ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς ὑμᾶς, τὴν Κυριακὴν 29 6-50, ἔλαβεν χώραν ἐν Πάτραις ἡ ὑπὸ τῶν Παπικῶν οργανωθείσα λιτανεὶα τῆς καλουμένης ὑπ' αὐτῶν «τῆς Ἀγίας Λωρεᾶς» ἐπὶ τῆς τελέσεως τῆς ὁποίας ποικίλαι ἐξετέθησαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τύπου γνῶμαι καὶ ἱκανὴ ὑπῆρξεν ἡ σχετικὴ εἰδησεογραφία. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως τούτων, εἶναι ὁ ὄγκος τοῦ πλήθους, ὅπερ παρηκολούθησε τὴν αἰρετικὴν ταύτην πομπὴν καὶ ὁ δοθεὶς σαφῶς προσηλυτιστικὸς καὶ προπαγανδιστικὸς τόνος αὐτῆς. Ἀσφαλῶς, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὡς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι συνυφασμένη μετὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ, οὕτως καὶ ὁ παπισμὸς μετὰ τοῦ Λατινισμοῦ. Οὕτε εἶναι τί τὸ νεωστὶ διαπιστούμενον τό, ὅτι Ἑλληνισμὸς καὶ Λατινισμὸς, οὐδέποτε συνεβίβασθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπ' αὐτῆς τῆς αὐγῆς τῶν δύο πολιτισμῶν καὶ ἐθνότητων καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὡς ἐπίσης δὲν χρήζει κἂν ἀναλύσεως τὸ αὐτονόητον καὶ ἀναμφισβήτητον καὶ πραγματικὸν γεγονός τῆς ἄκρας ἀντιθέσεως τοῦ Λατινικοῦ πνεύματος πρὸς τὸ ἑλληνικὸν εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, εἴτε διὰ τῆς Ρωμαϊκῆς τοῦ Μορίου λόγχης ἐξεδηλοῦτο τοῦτο, εἴτε ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ παπισμοῦ ἐκαλύπτετο, εἴτε ὑπὸ τῶν «Σταυροφόρων» καὶ τῶν σταυροφοριῶν τῶν ἀπεκαλύπτετο, εἴτε διὰ τῆς ἑλληνοκτονίου Οὐνίας ἐνεφανίζετο, εἴτε σήμερον δι' ὅλων τῶν γνωστῶν εἰς πάντας ἀθεμίτων μέσων δρᾶ καὶ διαβιβρώσκει τὰ θεμέλια

ὁδοξίαν ἀδιαφορίας!

Τί λέγετε, κύριε Κούρκουλα καὶ λοιποὶ στυλοβάται τοῦ ἀμαρτολοῦ καθεστῶτος τοῦ ἐκπροτεσταντισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας;

Εἰς ποῖον βράβειον προδοσίας ἐτοιμάζεσθε νὰ κατακημνίσετε τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ τὸν ἐν γένει θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὑπάρχουν οἱ μὴ κλίναντες γόνυ τῷ Βάαλ! Αὐτοὶ ὅσον ἐλάχιστοι καὶ περιφρονημένοι καὶ ἂν εἶναι, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, θὰ μεταβληθῶσιν εἰς παντοδυνάμους μαχητὰς διὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν βυσοδομονομένην κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προδοσίαν!

τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως, ἵνα εἰς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, θέσῃ τὸ τέρας τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Ἑωσφορικῆς αὐτοῦ ἐπάρσεως καὶ ἀπολυταρχίας, ἥτοι τὸ κατασκευάσμα τῶν ψευδολόγων αὐτοῦ αἰρέσεων καὶ πλανῶν.

Οὕτε εἶναι τί τὸ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησεως τὸ ὅτι ὁ παπολατινισμὸς πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του, ὅταν δὲν μεταχειρίζεται τὴν βίαν, τὸν Λεσποτισμὸν, τὸν πόλεμον, τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον, χρησιμοποιεῖ τὴν δολιότητα, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν ἀπάτην, ὡς πρῶττοι σήμερον. Οὕτε διαφεύγει τῆς ὑμετέρας ἀντιλήψεως τὸ ὅτι οἱ εἰς τὰς Κυκλάδας Νήσους καὶ ἄλλα τινὰ μέρη τῆς Πατρίδος λεγόμενοι «Ἕλληνες Καθολικοὶ», ἀποτελοῦν τὰ θλιβερά κατὰ λοιπὰ τῆς Φραγκοκρατίας καὶ τῆς Ἑνετικῆς κατακτήσεως τῶν τόπων αὐτῶν καὶ τῆς συνεπείᾳ αὐτῆς βίας καὶ τυραννίας, δι' ἧς ἐξηναγκάσθησαν οἱ Ἕλληνες οὗτοι νὰ ἀλλαξοπιστήσωσιν, ὡς καὶ τὸ ὅτι οἱ ἐν Πάτραις, Ἀθήναις καὶ ἄλλαχοῦ αὐτοκαλούμενοι «Ἕλληνες Καθολικοὶ» δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε, εἰ μὴ Ἱταλικῆς ἐθνικότητος ἄτομα, προσλαβόντα τὴν Ἑλληνικὴν ὑπηκοότητα, καθὼς καὶ μερικὰ θύματα τοῦ προσηλυτισμοῦ αὐτῶν.

Οὕτε ἀποτελεῖ μυστήριον τι ἡ αἰνίγμα δυσεπίλυτον, ἡ ἐμφανὴς πλέον καὶ βαθεῖα ἐπίδρασις τῆς παπικῆς (καὶ οὐχὶ Καθολικῆς ὡς λέγουσιν) ἐκκλησίας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων καὶ Παραδόσεων καὶ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οὕτε τὸ ὅτι ὁ παπισμὸς νοθεύσας καὶ παραχαράξας τὸ Δογματικὸν καὶ Λατρευτικὸν περιεχόμενον τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας καὶ τὴν Διοικητικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιπύπτων τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, κατέστη Σχιματοαιρετικὸν Συγκρότημα, ἀποσχίσας αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς Μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, τελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐπιτιμῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων, μεθ' οὗ πᾶσα πνευματικὴ ἐπικοινωνία καὶ σχέσις ἀπηγόρευται ὑπὸ τῶν Θ. καὶ Ἱ. Κανόνων, οὐ μόνον διὰ τοὺς Κληρικοὺς ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς Λαϊκοὺς.

Πρὸς τούτοις, οὐδένα λανθάνει τὸ ὅτι ἐν Ἑλλάδι ὁ παπολατινισμὸς οὐδὲν τὸ ἐθνικὸν ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δύναμιν **ξενόκλητων** καὶ **λίαν ἐπίβουλον** διὰ τὸν ἑλληνοχριστιανισμόν, κατευθυνομένη ἔξωθεν, ἔχουσα τὸ κέντρον αὐτῆς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκεῖθεν λαμβάνων ἐντολάς, ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις, ἔχων τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὸ φυσικὸν πνευματικὸν καὶ διοικητικὸν αὐτοῦ κέντρον, τὸ Βατικανόν, τὸ ὁποῖον ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀποτελεῖ καὶ ἀποτελοῦσε πάντοτε κέντρον οὐχὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀλλὰ τοῦ Λατινισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ καὶ οὐχὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶναι ἡ Ρώμη καὶ οὐχὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ Ἄθως ἢ τέλος πάντων αἱ Ἀθῆναι.

Σεβασμιώτατε,

Τούτων ἀπάντων, οὕτως ἐχόντων καὶ ἐν ᾧφει: 1) τῆς ἐπιδράσεως τοῦ παπολατινισμοῦ (καὶ προτεσταντισμοῦ) ἐπὶ τε τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ πληρώματος τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκκλινάσης ἐκ τοῦ θριγγοῦ τῶν Ἱ. Παραδόσεων καὶ Κανόνων καὶ ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ κατακλείδα τὰ ἄξια θρήνων, δακρύων καὶ ὀδυρμῶν πολλῶν ἀποτε-

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἰς τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπανηγύρισε τὴν μνήμην τῆς ἱερᾶς δωδεκαριθμοῦ φάλαγγος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἡ ἱερὰ αὕτη πανήγυρις μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ὑπογραμμίζει ἰδιαιτέρως ἡ ὁρθόδοξος συνείδησις χαρακτηρίσασα ἐπισήμως τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως

λέσματα τῆς προχρυσίνης λιτανείας τῶν παπικῶν ἐν Πάτραις, 2) τῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως τῶν ἀντορθόδοξων καὶ ἀνθελληνικῶν αἱρέσεων καὶ προπαγανδῶν, οὓσων ἐλευθέρων καὶ ἀσυνότων νὰ λυμάνονται τὴν πολυτλήμονα ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ Πατρίδα καὶ 3) τῆς ἀδρανείας τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας πρὸς τοῦ τεραστίου κινδύνου τελείας ἐξουθενώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσχολουμένης μόνον εἰς τὸν διωγμὸν τῶν μὴ κλινάντων γόνυ εἰς τὸν Παπικὸν Βάαλ, καλαιομηρολογιτῶν ἐρωτῶμεν: Τί ἔπραξεν ἡ Διοικητικὴ Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ Μητρόπολις Πατρῶν πρὸς περιστολὴν τῆς ἀνοσίτου δράσεως τῶν αἱρετικῶν τούτων παπιστῶν; Ποῖον τὸ διαφωτιστικὸν αὐτῆς ἔργον παρὰ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τῷ Πατριᾷ λαῷ περὶ τοῦ λατινικοῦ κινδύνου, ὥστε νὰ μὴ παρατηρεῖται τόσον μέγας ὄγκος ἀσπασθέντων ἢ καὶ συμπαθούντων τὸν παπισμὸν καὶ μάλιστα πλαισιουμένων ὑπὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Ἐθνους, ὡς ἐγένετο κατὰ τὴν προχρυσίνην λιτανείαν; Διὰ τί ἐτήρησεν σιγὴν ἰχθύος ἡ Μητρόπολις Πατρῶν, μὴ λαβοῦσα θέσιν καὶ μέτρα κατὰ τῆς Θεομάχου καὶ Ἑλληνοκτόνου παπικῆς αἱρέσεως, ἀλλὰ ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ ἔδαφος νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ «Ἀρχιεπισκόπους» καὶ «αἰδεσιμωτάτους» καὶ μάλιστα ἐπαινουμένους δημοσίᾳ ὑπὸ τῶν ὑποστάντων ἀμβλυνσιν τῆς ἐθνικῆς καὶ ὁρθοδόξου αὐτῶν συνειδήσεως; Ὅποια κατάπτωσις!! Διὰ τί δὲν ἐπεστήθη ἡ προσσχὴ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ τῶν ἀρχῶν περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἐγκλήματος τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων διευκολύνσεως τῆς δράσεως τῶν προαιωνίων τούτου ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῶν ἐχόντων σήμερον τὸ θρόνος νὰ ἐμφανίζωνται καὶ «ὡς καλοὶ χριστιανοὶ» καὶ ὡς «Ἑλληνας»;

Περαιτέρω ἀδράνεια καὶ σιγὴ θὰ ἐνισχύσῃ τὴν λανθάνουσαν εἰσέτι ὑπόνοιαν ὅτι ὑφίσταται σιωπηρὰ συμμαχία μεταξὺ παπιστῶν, προτεσταντῶν καὶ τῶν θεωρουμένων ὡς φρουρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς βάρους τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ Ἐκκλησίας:

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι «εἰσὶν ἐπτά χιλιάδες οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῷ Βάαλ» οἵτινες διακηρύσσουσιν ὅτι: «Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐκ ἀφίστάμεθα σοι Μήτηρ εὐσέβεια, ἐν σοὶ γὰρ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθισόμεθα, εἰ δὲ καὶ καλέσῃ καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἐχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν φωνὴ θέλει ληφθῇ ὑπ' ὀφθαλμῶν, διατελούμεν, τέκνον τῆς Μιᾶς, Ἀληθοῦς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας.

Π. Β. ΑΝΑΡΕΟΥ

ὡς «Ἀποστολικήν». (Εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν). Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν εἰς τί κυρίως συνίσταται ἡ σπουδαιότης αὐτῆς.

Εἰς τὴν προσωπικότητα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων! Οἱ πανεύφημοι ἀπόστολοι ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς ἢ κοσμικῆς οὐδὲν ἀντεπροσώπευον. Ἦσαν στοιχεῖα ἀφανῆ τοῦ πλήθους· δὲν διεκρίνοντο οὔτε ἐπὶ καταγωγῇ, οὔτε ἐπὶ μορφώσει, οὔτε ἐπὶ πλούτῳ, οὔτε δι' ἄλλα ἐπικτήτα ἢ κληρονομικὰ προσόντα. Ἐχαρακτηρίζοντο διὰ τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀσφαλῶς ἡ πέννα ἐνὸς Ντιστογιέφσκυ θὰ τοὺς ἀπένειμε γενναιοψύχως τὸν χαρακτηρισμὸν: «φτωχοὶ καὶ καταφρονημένοι». Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς εὐτελείας αὐτῆς διεκρίνοντο διὰ τὰς ἀτελείας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὸ μέτρον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι τοῦ ἐξαιρετικοῦ. Ὁ Πέτρος διακρίνεται διὰ τὰς μεταπτώσεις του, ἀποκορύφωσις τῶν ὁποίων ὑπῆρξε ἡ ἀρνησις τοῦ Κυρίου ἐνώπιον τῆς ὑπηρετίας τοῦ Ἀρχιερέως· οἱ ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ὑποκρίνοντο εἰς τὸ σφάλμα τῆς ἀρχιμανίας, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Κυρίου, ἀξιοῦντες παρ' αὐτοῦ δόξας καὶ τιμὰς· ὁ Θωμᾶς εἶναι δύσπιστος κλπ.

Ποῦ λοιπὸν εὐρίσκεται τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἀποστόλων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἐξορμῆς αὐτῆς πρὸς τοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ»;

Τὸ πρῶτον πολύτιμον διαμάντι, ποῦ θὰ διακρίνῃ κατεῖς εἰς τὴν προσωπικότητα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἶναι ἡ συγκινητικὴ ἀφοσίωσις των εἰς τὸν καλοῦντα Κύριον. Διὰ τοὺς ἄλιεις τῆς Γαλιλαίας ἢ κλήσις των ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὴν ὑπερτάτην τιμὴν, τὴν πλέον ἐπὶ ζῆλον δόξαν, χάριν τῆς ὁποίας «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Μετὰ δὲ τὴν κλήσιν αὐτὴν διαθέτουν ὅλον τὸν πλοῦτόν τῆς ἀγάπης των πρὸς τὸν καλέσαντα. Ὅταν κάποτε ὁ Κύριος τοὺς ὑπέδειξε, ὅτι δύνανται νὰ φύγουν, ἐὰν θέλουν, ὁ Πέτρος μὲ συγκινητικὴν ἀπλότητα ἀπήντησε ἐξ ὀνόματος ὅλων: «Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰώνιον ἔχεις».

Καὶ εἶναι μὲν γεγονός, ὅτι κατὰ τὰ συντριπτικὰ γεγονότα τοῦ Γολγοθᾶ, ὅτε πρὸς στιγμὴν κυριαρχεῖ ὁ ἀρχὼν τοῦ σκότους, διαλύεται ἡ δωδεκαριθμὸς φάλαγξ συναποκομιζουσα ἴσως ἀπογοήτεισιν καὶ μελαγχολίαν. Πλὴν ἡ προσδοκία καὶ ἡ ἀμυδρὰ ἀνταύγεια τοῦ Θαυματοῦ Φωτός, διατηροῦν εἰς τὰς ψυχὰς των κάποιο αἶσθημα ἀναμονῆς, κάποιαν πεποίθησιν Νίκης. Μόλις δὲ ὁ Ἥλιος τῆς Ἀναστάσεως καταναύξει τὸν πνευματικόν τους ὀρίζοντα ἀνασυντάσσονται ἐπὶ τὸ μαχητικώτερον καὶ ἀναμένουν εἰς τὸ ὑπερῶν τῶν Ἱεροσολύμων τὴν μοναδικὴν στιγμήν διὰ νὰ ἐξορμήσουν. Νὰ ἐξορμήσουν ποῦ; Εἰς ἀγέλας λύκων καὶ θηρίων· εἰς μ' ἄνθρωπον ἀνθρώπων, ποῦ ἐξῆ μέσα εἰς τὸ ψεῦδος, τὴν πλάνην καὶ τὴν διαστροφὴν. Νὰ ἐξορμήσουν μὲ τί; Μὲ τὴν φλόγα τῆς Πίστεως! Τὴν ἐξορμήσιν αὐτὴν, ἐὰν κανεὶς δὲν τὴν διᾷ ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, διὰ νὰ διακρίνῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἀποτέλεσμα ὄχι ἀνθρωπίνων παραγόντων, ἀλλὰ τῆς βοηθείας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, τότε ἀσφαλῶς θὰ πρέπη νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς τρέλλα. Μήπως ἄλλωστε

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Τῆς Διοικήσεως τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας,

Ἀναλαμβάνοντες, Θεῖα Εὐδοκίᾳ καὶ κατόπιν, τῆς ὀγκώδους πλειοψηφίας τῶν Μελῶν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς 22ας Ἰουνίου ἐ.ε. (Ν.Η.), τὴν Διοίκησιν τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, ἀπευθύνομεν ἐγκάρδιον θερμὸν χριστιανικὸν ἀδελφικὸν χαίρεισμόν, πρὸς ἀπάσας τὰς ὑφ' Ὑμᾶς Ἀδελφὰς Διοικήσεις, τῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπικρατεῖᾳ Παραρτημάτων, τῶν συνεργαζομένων Ἀδελφῶν Σωματείων καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς Ἀδελφοὺς ὁπαδοὺς μας.

Αἱ ἰδιαιτέρως δυσχερεῖς συνθήκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας καλούμεθα νὰ διοικήσωμεν, τὸ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κλυδωνιζόμενον σκάφος, μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ συγκεντρώσωμεν τὰς ὁλοκληρωτικὰς προσπάθειάς μας διὰ τὴν ριζικὴν ἀντιμετώπισιν πάντων τῶν θεμελιωδῶν προβλημάτων τῶν ταλανιζόντων, ἐντελῶς ἀδικαιολογητῶς, τὸν ὅλον κορμὸν τῆς κινήσεώς μας.

Ἡ βαθεῖα συναίσθησις τῆς ἰδιαιτέρας ἀποστολῆς μας, ἐν συσχετισμῷ μὲ τὰς μεγίστας εὐθύνας τὰς ὁποίας ἐπωμιζόμεθα, ἔναντι Θεοῦ, συνειδήσεως, ὁπαδῶν μας καὶ Νόμων, ἐπαυξάνει τὸ σημαντικὸν βάρος τοῦ ἀνατεθέντος ἔργου εἰς τὴν Ἡμετέραν Διοίκησιν.

Ἐχοντες νωπὴν τὴν σαφῆ καὶ συγκεκριμένην ἐντολήν καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν Ἀδελφῶν ὁπαδῶν μας θὰ προβῶμεν μὲ σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα εἰς τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ καταρτισθέντος παρ' ἡμῶν καὶ ὁμοφώνως ἐγκριθέντος προγράμματος ὑπὸ τῆς τελευταίας Γεν. Συνελεύσεως, ἀδιαφοροῦντες πλήρως διὰ τοὺς βραδυποροῦντας καὶ τοὺς τυχόν ἀποπειρωμένους νὰ θέσουν ἐμπόδια εἰς τὸ Ἱερὸν Ἔργον μας.

Οφείλομεν ὅμως, νὰ προειδοποιήσωμεν τοὺς πάντας, ὅτι ὡς ἄνθρωποι, εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ κατανοήσωμεν τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καὶ νὰ παράσχωμεν τὴν ἀνοχήν μας, μέχρις ὅμως ἐκείνου τοῦ σημείου, ποῦ δὲν δημιουργεῖ τὴν ἀναρχίαν, τὴν ἐκμετάλλευσιν, τὸν τυχοδιωκτισμὸν καὶ τὸν ἐκβιασμόν, οὕτως ὥστε νὰ κινδυνεύῃ αὕτη αὕτη ἡ ὑπαρξὶς ὁλοκληροῦ τῆς κινήσεώς μας. Ἡ κατηγορηματικὴ ἡμῶν δὴλωσις, πρὸς τὰ ἡγετικά στελέχη τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ παράσχωμεν ὅλην τὴν συνδρομήν μας εἰς τὰς ληφθησομένας ἀποφάσεις τῶν ἐναντίον τῶν μὴ σεβομένων τὴν νόμιμον ἱεραρχίαν τῶν, εἶναι ἀπαύγασμα τῆς ἐπιμόνου θελήσεώς μας, πρὸς ὀριστικὴν πλέον, ἐπίλυσιν μιᾶς νοσηρᾶς, μεταδοτικῆς καὶ ἐπικινδύνου καταστάσεως.

Ἐὰν φιλοδοξοῦμεν νὰ ἀποτελέσωμεν καὶ νὰ δημιουργήσωμεν μίαν πρότυπον καὶ πρωτοπόρον ἐθνικοθρησκευτικοκοινωνικὴν κίνησιν ἐντὸς τῶν αὐστηρῶν πλαισίων τῶν Θρησκευτικῶν, Ἐ-

θνικῶν καὶ οἰκογενειακῶν μας θεσμῶν καὶ παραδόσεων, αἱ ὁποῖαι στερέωσαν, ἀνέδειξαν καὶ ἐπέβαλον παγκοσμίως τὴν Πατρίδα μας, τότε καθίσταται ἐπιτακτικὸν τὸ καθήκον μας νὰ ἀποκόπτιωμεν ἀμέσως, τὰ τυχόν ἐκάστοτε ἐμφανιζόμενα σεσηπότα μέλη τοῦ ὁργανισμοῦ μας.

Ἡ ὑπαρξὶς καὶ δράσις τῆς ὁργανώσεώς μας, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἱστορικὴν Θρησκευτικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἀνάγκην τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν ἀνασχέτικὸν φραγμὸν, ἐναντίον τῆς ἐμφανιζομένης ροπῆς, πρὸς παραβίαν καὶ κατάλυσιν τῶν πατροπαράδοτων οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ Ἀρχῶν αἱ ὁποῖαι ἐχαλύβδωσαν καὶ συνετήρησαν ἐπὶ χιλιετηρίδας τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ:

Διακηρύσσωμεν κατὰ τὸν πλέον ἔντονον καὶ ἀγωνιστικὸν τρόπον τὴν σταθερὰν θέλησίν μας, ὅπως συνεχίσωμεν, ἐπὶ νέων θέσεων καὶ μεθόδων, τὴν ἀμυντικὴν μαχητικὴν μας, ἀντίστασιν ἐναντίον τῆς τάσεως, πρὸς ὑποδούλωσιν «τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως».

Διακηρύσσομεν τὴν ἀκλόνητον ἐμμονὴν μας εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν παράδοσιν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καθιερωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας κυρωθεῖσαν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων.

Διακηρύσσομεν ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν, εἰς οὐδένα τὸ δικαίωμα, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς Ἡμᾶς, ὡς κυρίαρχος, τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀρχάς, δθέντος ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἀποτελεῖ ἀρχὴν παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένην, διότι αὕτη εἶναι θέμα, καθαρῶς προσωπικὸν καὶ οὐχὶ ὑποθεσις κοινωνικοῦ συνόλου.

Διακηρύσσομεν ὅτι εἶναι ἀσυνεπὲς καὶ οὐχὶ ἐποικοδομητικόν, νὰ τίθενται ἐπικεφαλῆς, Κράτος καὶ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς Μαρτυρικῆς μεγαλονήσου Κύπρου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τμήματα τῆς Ἑλλάδος (ἴδε Κρήτην) στραγγαλίζεται, ἡ πολυτιμωτέρα τῶν ἐλευθεριῶν «ἡ ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως».

Διακηρύσσομεν ὅτι Κράτος καὶ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ὑπέχοντες τεραστίας εὐθύνας ἔναντι τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὀφείλουν νὰ ἐπιδείξουν τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητά των, ἐναντίον τῶν καλῶς ὁργανωμένων ξένων προπαγανδῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς συστηματικῆς φθοροποιῶς καὶ ἐθνοκτόνου δράσεώς των, ὑπομονεύουν τὴν θρησκευτικὴν, ἐθνικὴν, οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπόστασιν τῆς Πατρίδος μας.

Διακηρύσσομεν ὅτι, ἐπέστη ἡ στιγμή Κράτος καὶ Κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἀντιληφθοῦν πλέον

τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ μέγα συμφέρον τῆς Πατρίδος, ὅπως ἀντιμετωπίσουν μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην σύνεσιν, διορατικότητα καὶ σοβαρότητα τὸ ὑπ' αὐτῶν δημιουργηθὲν σχῆμα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀψυχολογήτου καὶ ἐπιπολαίας μεταρρυθμίσεις τοῦ 1924.

Διακηρύσσομεν τὴν ἀπόλυτον πεποίθησίν μας, ὅτι εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατούσης Ἱεραρχίας, ὕφίστανται πλείστοι ὅσοι εὐσυνείδητοι Ἱεράρχαι, πιστεύοντες ἀκραδάντως εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος μας, ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις, ὅμως θάρρους καὶ παρησίας ἐκ μέρους τῶν δημιουργεῖ ἐσφαλμένας ἐντυπώσεις εἰς τοὺς ὑπολοίπους, οἵτινες πλανώμενοι ἐξακολοθοῦν νὰ ὑπολογίζουσιν ἐπὶ τῆς τυπικῆς ἐνότητός των.

Διακηρύσσομεν τὴν ἐπιθυμίαν μας ὅπως, ἡ συνερχομένη τὸ προσεχές φθινόπωρον, Ἱεραρχία τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ἀναλογισθῇ τὰς σοβαρὰς εὐθύνας τῆς καὶ συμβάλλει οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἑνωσιν, ἀλλὰ νὰ ἡγηθῇ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καθολικῆς ἐνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Διακηρύσσομεν τὴν ἀπόλυτον συμπαράστασιν καὶ ἐνίσχυσιν πρὸς τὸν Ἱερόν ἡμῶν Κλήρον τὸν ὅποιον εἴμεθα, ἤδη, ἀποφασισμένοι νὰ κατοχυρώσωμεν διὰ σειρᾶς Νομικῶν καὶ Διοικητικῶν πράξεων, ἀπὸ πάσης ἐκουσίας ἢ δολίας ἐνέργειας τεινούσης νὰ διασύρῃ καὶ φθείρῃ Αὐτόν, δοθέντος ὅτι δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀνεχθῶμεν περαιτέρω, κατασπίλωσιν τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου Αὐτοῦ.

Διακηρύσσομεν ὅτι θέλομεν συντονίσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸ προαναφερθὲν ἤδη πρόγραμμά μας, ἐν στενωτάτῃ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς—δεδομένου ὅτι τοῦτο προβλέπει καὶ μέτρα πνευματικῆς περαιτέρω μορφωτικῆς βελτιώσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου—καὶ τῶν Ἀδελφῶν Διοικήσεων τῶν ἐν Ἑλλάδι παραρτημάτων ἡμῶν, ἵνα ἀποκτήσωμεν, ἐπὶ τέλους, οἱ πάντες τὸ συναίσθημα, ὅτι ἀποτελοῦμεν ὁγκώ-

δη, συμπαγῇ, ἐνοποποιημένην καὶ πειθαρχημένην πρότυπον κοινωνίαν εἰς τὴν χώραν μας.

Διακηρύσσομεν ὅτι ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἱγερικῶν Στελεχῶν καὶ γενικῶς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, θέλομεν ἀποφασιστικῶς καὶ ταχέως χωρήσῃ εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος θέματος τῆς πνευματικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱγείας ἡμῶν, ἀφοῦ βεβαίως σταθμίσωμεν, μὲ σύνεσιν τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως καὶ δημιουργήσωμεν κατὰ τρόπον ἀμερόληπτον καὶ ἀντικειμενικόν, τὰς εὐνοϊκάς ἐκείνας προϋποθέσεις αἵτινες θὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἄμεσον ἐπίλυσιν τοῦ ζωτικοῦ τούτου ζητήματος, ἐντὸς πάντοτε τῶν αὐστηρῶν κανόνων καὶ παραδόσεων.

Διακηρύσσομεν ὅτι θὰ καταβάλωμεν ἐντόνους προσπάθειάς, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἐν πλάνῃ, εὐτυχῶς ἐλαχίστων, εὐρισκομένων καὶ ἐπιδιωκόντων τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἐμφορουμένων ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ἀρχῶν, Ἀδελφῶν παλαιῶν ὁπαδῶν μας, παρασυρθέντων, ἐν τῇ μεγίστῃ πίστει καὶ εὐλαβείᾳ των, ὑπὸ ἰδιοτελῶν ἀτόμων, ἅτινα προκαλοῦν τὴν διχόνοιαν, διαίρεσιν καὶ διάσπασιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τέλος, ἡ παρ' ἡμῶν ἐπίγνωσις τῆς διεθνοῦς συγχύσεως, τῆς αἰωρουμένης, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καὶ τῆς τελούσης ὑπὸ τὸ ἄγχος, μιᾶς ὁλοκληρωτικῆς παγκοσμίου ὕδρογονικῆς καταστροφῆς, μᾶς πείθει ὅτι ὁργανώσεις ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἐξάπλωσιν, διατήρησιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, θὰ συγκεντρώσουν τὰς ἐν ἀγωνίᾳ διατελούσας ψυχὰς καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτελέσουν, τὸν ὀρθὸν προορισμὸν των ἐὰν δὲν ἐπικρατήσῃ τὸ τρίπτυχον «τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος»—οὐχὶ μόνον ὥς εὖχον σύνθημα καὶ ἐπαγγελία—ἀλλὰ ἀφοῦ καταστήσῃ κοινῇ συνείδησις, ἡ εἰλικρινὴς καὶ τιμία πραγματοποίησις αὐτῶν.

Συσπείρωσις καὶ πειθαρχία, τῶν πάντων, περὶ τῶν Ἱγερικῶν στελεχῶν, τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου καὶ τῆς νομίμως ἐκπροσωπούσης, καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, τὴν κίνησίν μας, Διοικήσεως τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συσταθέντος ἤδη τοῦ τομέως Τύπου καὶ Διαφωτίσεως—ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.—καὶ ἀποτελουμένου ἐκ δύο Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τριῶν ἐξωσυμβουλευικῶν μελῶν τῆς ὁργανώσεως, παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ παραρτήματα, ὅπως ἀποστέλλουν τακτικὰ—ὑπὸ τύπον ἀνταποκρίσεως—οἰαδήποτε κίνησιν καὶ δράσιν τῶν παραρτημάτων των, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τονώσεως, ἀναζωογονήσεως καὶ πάσης ἐκδηλώσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀδελφῶν Παραρτημάτων Μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου καὶ Διαφωτίσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.)

Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει στερεάν τὴν ἀπόφασιν νὰ καταστήσῃ αἰσθητὴν τὴν παρουσίαν Της, πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις, ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ καταρρακωθέντος γοῆ

τροῦ καὶ κύρους Της.

Μὲ τὴν ἀκλόνητον πίστιν, εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγώνος μας καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐξορμώμεν μὲ νέαν πνοήν, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὑψηλῶν καὶ ἱερῶν διεκδικήσεών Μας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1958 (Ν. Η)
Διατελούμεν μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην
Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξοῦ Κοινωνίας

Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ
Οἱ Ἀντιπρόεδμοι
ΔΗΜ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΝΑΡΓ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ταμίας
ΡΗΓ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

Ὁ Ἐφορος
Ι. ΤΣΟΓΚΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΝΤ. ΛΟΓΑΡΑΣ
Ὁ Εἰδ. Γραμματεὺς
Γ. ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

Ὁ Κοσμήτωρ
Γ. ΚΟΤΤΗΣ

Οἱ Σύμβουλοι

Γ. ΓΚΟΥΜΑΣ
Ι. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΣ
ΕΥΑΓ. ΜΕΤ'ΝΤΑΝΗΣ
Ι. ΜΕΛΑΝΙΤΗΣ

Ο. ΠΕΛΕΓΡΗΣ
Κ. ΣΙΔΕΡΗΣ
Γ. ΤΡΙΚΚΑΛΙΝΟΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Σύσκεψις τῆς Νέας Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὴν 29ην Ἰουνίου ἑ. ἑ. (Ν. Η.), πρωτοβουλία τοῦ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐγένετο σύσκεψις μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Πανοσιολογιότατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀκακίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπηκολούθησε εὐρύτερα σύσκεψις, μὲ συμμετοχὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ νέου Δ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἀνέπτυξε ἐν συντομίᾳ τὸ πρόγραμμα τῆς Νέας Διοικήσεως, τὸ ἐγκριθέν, ὑπὸ τῆς τελευταίας Γεν. Συνελεύσεως, ἐπιφυλαχθεὶς εἰς νεωτέραν σύσκεψιν, νὰ ἀναλύσῃ ἐν πάσει λεπτομερείᾳ τοῦτο.

Συνάντησις Ἀρχιμανδρίτου κ. Π. Ἀστυφίδου καὶ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα καὶ κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐγένετο σύσκεψις μετὰ τοῦ ἀφικθέντος, ἐξ Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Πανοσιολ. Πρωτοσυγγέλου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς, Ἀρχιμανδρίτου κ. Π. Ἀστυφίδου, καθ' ἣν ἀνεπτύχθησαν, ὑπὸ τοῦ τελευταίου, τὰ ἀπαχολοῦντα προβλήματα, τῶν ἐν Ἀμερικῇ παραρτημάτων ἡμῶν,

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο ἀνασκόπησις τῶν γενικῶν καὶ ἐπαιγόντων ζητημάτων τῆς κινήσεώς μας καὶ συνεφωνήθη, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ταχεῖα καὶ συνετὴ ἀντιμετώπισις αὐτῶν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς παράρτημα Κόρινθου

Ἐγκαινιάζων, τὴν ἄμεσον προσωπικὴν ἐπαφὴν μὲ τὰς Διοικήσεις τῶν ἐν Ἑλλάδι παραρτημάτων, ὁ Πρόεδρος κ. Δημ. Χασιώτης μετέβη, τὴν 6ην Ἰουλίου ἑ. ἑ. (Ν. Η.) συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως κ. Ἀντ. Λογαρά, εἰς Κόρινθον, ἔνθα ἐπόπτευσεν, εἰς τὰς διεξαχθεῖσας ἀρχαιρεσίας τοῦ παραρτήματος.

Ἡ παρουσία των, ἐδημιούργησε ἀτμόσφαιραν θερμῆς καὶ στενῆς συνεργασίας καὶ συνετέλεσε εἰς τὴν ἐπίλυσιν ζωτικῶν ἐκκρεμῶν θεμάτων τοῦ παραρτήματος, ρυθμισθέντων διὰ τῆς θετικῆς καὶ σοβαρᾶς ἐνεργείας των.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς Λαμίαν καὶ Στυλίδαν

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα, ἐπωφελούμενος ταξιδίου διὰ ἰδιωτικὰς υποθέσεις του, ἀνεχώρησε διὰ Λαμίαν καὶ Στυλίδαν, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Ἀντ. Λογαράς, ἐξουσιοδοτηθεὶς δεόντως παρὰ τοῦ Προέδρου, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰς Διοικήσεις τῶν παραρ

τημάτων και συνεργασθῇ μετ' αὐτῶν, διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς ἐν γένει κινήσεώς των.

Ἡ Ἀλληλογραφία τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. :

Ὁ Πρόεδρος κ. Δημ. Χασιώτης, γνωρίζει, πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς πληρεξουσίου ἀντιπροσώπους Βορείου Ἑλλάδος κ.κ. 1) Θεόδωρον Καλαμάταν, 2) Ἰωάννην Ἡλιάδην, 3) Στέφανον Νικολαΐδην, 4) Σάββαν Κοσμίδην καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἐκπροσώπουν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ παραρτημάτων ἡμῶν καὶ τῶν κοινοτήτων καὶ συνεργαζομένων Σωματείων, κ.κ. 1) Ἀργύριον Ἀργυρίου, 2) Ἀχιλλέα Θεοδορίδην, 3) Ἰωάννην Πλιάφαν, 4) Ἰερέα Σαββόπουλον, 5) Χαράλαμπον Καραγιαννίδην, 6) Ἀθανάσιον Μπαζάκον, 7) Ἀπόστολον Δάμαλιν, 8) Ἀντώνιον Γράμπον, 9) Γεώργιον Τσιρέλαν, 10) Κωνσταντῖνον Ἀθιανάν, 11) Ἀθανάσιον Μαστορίδην, 12) Χρήστον Τσάμιν, 13) Δημήτριον Παπαδημητρίου, 14) Γεώργιον Παπαδόπουλον, 15) Νικόλαον Μαλαμάτην καὶ 16) Ζαχαρίαν Καρατσιοπάνην, οἱ ἅμα τῇ ἀναλήφει τῶν καθηκόντων του, τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἐπελήφθη ἐπειγόντως, τῶν γενικῶν καὶ ἐιδικῶν θεμάτων, τῶν ἀπασχολούντων, ἀπὸ καιροῦ, δόκιλον τὴν κίνησίν μας.

Ὅσον ἀφορᾷ, τὰ—πρὸ μηνῶν—ἐν τῷ πρακτικῷ διαλαμβανόμενα, ἐν τῇ συγκλήσει συσκέψει τῆς Συμπρωτεύουσας καὶ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50) π. ἔ. περιεχόμενα, τῆς Ἀδελφῆς Κοινοτήτος Συμπρωτεύουσας, εὐρίσκουν ἀπολύτως συμφώνους ἡμᾶς.

Ἦδη ἀντιμετωπίζομεν ὁργάνωσιν Πανελληνίου Συνεδρίου, διὰ τὸ φθινόπωρον, λεπτομερείας τοῦ ὁποίου, θέλομεν γνωρίσει, ἐπειγόντως, πρὸς πάντας.

Τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ παραρτήματος Κορίνθου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

Τὴν Κυριακὴν 8ην Ἰουλίου ἔ. ἔ., διεξήχθησαν, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν τῷ Ἱεροῦ Νοῦ «τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος» αἱ ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καθορισθεῖσαι ἀρχαιρεσίαι, πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Συγκροτηθέντα εἰς Σῶμα τὰ νέα μέλη, κατήρτισαν τὸ προεδρεῖον ὡς κάτωθι :

Π. Κοτσώνης	Πρόεδρος
Ι. Παῖβανᾶς	Ἀντιπρόεδρος
Γ. Μπαλάσκας	Γεν. Γραμματεὺς
Γ. Χαλβατζῆς	Ταμίας
Π. Εὐλογημένος	Σύμβουλος
Ι. Μαντζούνης	»
Α. Σιάννης	»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ὀρθοπεδικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινωνίας, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του, ὅπως ἐφαρμόσῃ, τὸ ἐκπονηθὲν σχέδιον ἀναδιοργάνωσεως τοῦ ὅλου ἀγῶνος καὶ τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς τελευταίας ἐκτ. Γεν. Συνελεύσεως, ἀπεφάσισε νὰ ἀπευθύνῃ ἰδιαιτέραν παράκλησιν, πρὸς ἅπαντα τὰ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Προκειμένου ἡ Διοίκησις τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. νὰ προβῇ εἰς τὴν ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ τομέως Διοικήσεως, παρακαλοῦνται αἱ Διοικήσεις τῶν Παραρτημάτων καὶ τῶν συνεργαζομένων Σωματείων, ὅπως ἀποστείλουν ἐπειγόντως, εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος. 1) Κατάστασιν τῶν Μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου, χρονολογίαν θητείας αὐτῶν καὶ διεύθυνσιν κατοικίας. 2) Ἀντίγραφον τοῦ χορηγηθέντος παρὰ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., πρακτικοῦ ἀναγνωρίσεως, ὡς Παραρτήματος ἡμῶν καὶ ἂν πρόκειται περὶ Σωματείου, μὴ ἔλκοντος νομικὴν ὑπόστασιν παρ' ἡμῶν, τὸ καταστατικὸν αὐτοῦ καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραφείων.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως καὶ Ὁργανώσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

παλαιὰ καὶ τὰ νέα στελέχη τῆς Ὁργανώσεώς μας τὰ διατελοῦντα ἐν ἀδρανεῖᾳ, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς των, ὅπως παραστῶν κατὰ τὴν Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὴν προσεχῆ Τετάρτην 30/7/58 (Ν. Η.) καὶ ὥραν 6.30' ἀκριβῶς εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, 3ος ὄροφος, Γραφεῖα τῆς Ὁργανώσεως, προκειμένου νὰ λάβουν γνῶσιν τοῦ εὐρυτάτου προγράμματος, τὸ ὁποῖον διαρθεθὲν εἰς 9 τομεῖς ἰδιαιτέρας δικαιοδοσίας—ἐκάστον τομέως ἀποτελουμένου ἐξ ἑνὸς μέλους τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ 4 τεσσάρων ἐξωσυμβουλευτικῶν μελῶν—θὰ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὴν ἱκανότητά του ἀλλὰ καὶ τὴν πραγματικὴν πίστιν του εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς κινδυνεύουσας ὁρθοδοξίας.

Ἡ καινοτομία αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν δοκιμαστικῆς προβολῆς τῆς μελλούσης, νὰ συγκροτηθῇ, ἐπὶ εὐρυτέρων καὶ ἀντιπροσωπευτικωτέρων βάσεων Ὁργανώσεώς μας.

Ἡ μεθοδικὴ ἀντιμετώπισις οἰουδήποτε ζητήματος, ἡ ταχεῖα ἐνέργεια καὶ δράσις πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις καὶ τέλος ὁ συντονισμὸς κάθε ἐκδηλώσεως, θὰ ἀποδείξουν, κατὰ πόσον ἡ νέα Διοίκησις, ἔθεσεν σὲ ὀρθὸν δρόμον, τὰ ἀπὸ ἐτῶν φλέγοντα καὶ ζωτικά θέματα τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Ἀθῆναι τῇ 12/7/58, 25/7/58

Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΝΤ. ΛΟΓΑΡΑΣ

Ἡ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

αὐτὸ δὲν τὸ διαπιστώνει ὁ Μέγας Παῦλος, ὅταν λέ-
γῃ «ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν»;

Ὅλοι οἱ μεγάλοι θρίαμβοι, ὅλα τὰ συγκλονιστι-
κὰ γεγονότα εἶναι ἰσχυροὶ παροξυσμοί, μεγαλειώδεις
ἐκρήξεις ἐνὸς Ἱφαιστείου ἐνθουσιασμοῦ, ἕνας ὑπέ-
ροχος σεισμός ἐντάσεως! Ἡ ἐξόρμησις αὐτῇ τῶν
Ἀποστόλων μᾶς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμά-
σωμεν τὸ ἠθικὸν ὕψος τοῦ Ἀποστόλου, ὡς δογά-
νου τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς φωτοδότου, ὡς οἰκο-
δόμου τῆς Ἐκκλησίας. Θέλετε νὰ διῆτε τὸ μεγα-
λεῖον αὐτοῦ; Ἀναγνώσατε τὴν ὑπέροχον περιουσίαν
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν πρώτην πρὸς Κο-
ρινθίους ἐπιστολήν, ἣτις ἔχει τὰ ἑξῆς: «Ὁ Θεὸς
ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς
ἐπιθανάτιους, οὗ θάνατον ἐγενήθημεν τῷ κό-
σμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ
διὰ Χριστόν, ὅμοιοι δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ ἡμεῖς
ἀσθενεῖς, ὅμοιοι δὲ ἰσχυροί· ὅμοιοι ἐνδοξοί, ἡμεῖς
δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας καὶ πεινῶ-
μεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολα-
φιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοιτῶμεν ἐργα-
ζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν· λοιδορούμενοι ἐδλο-
γούμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμε-
νοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κό-
σμου ἐγεννήθημεν, πάντων περιψήματα ἕως ἄρτι»
(Δ'. 9—13).

Ἰδοὺ οἱ τίτλοι τοῦ Ἀποστόλου: «ἐσχάτοι ὡς
ἐπιθανάτιοι», «μωροὶ διὰ Χριστόν», «ἀσθενεῖς»,
«ἄτιμοι», «γυμνητεύοντες», «κολαφιζόμενοι», «πε-
ρικαθάρματα τοῦ κόσμου», «πάντων περίψημα». Με-
τὰ αὐτοὺς τοὺς τίτλους ἐνίκησαν, μετὰ αὐτοὺς ἐπε-
βλήθησαν εἰς τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, με-
τὰ αὐτοὺς ἔγιναν προσφιλεῖς εἰς τὸν Κύριον, μετὰ
αὐτοὺς ἠδυνήθησαν νὰ στήσουν τὸ τρόπαιον τοῦ
Σταυροῦ εἰς τὴν πεπλανημένην ἀνθρωπότητα.

Οἱ τίτλοι αὐτοὶ μᾶς παρέχουν τὸ βάθος καὶ τὰ
ὄρια τοῦ ἀποστολικοῦ φρονήματος. Ἀπλότης, αὐ-
τοεγκατάλειψις, ἀδιαφορία πρὸς τὰς κρίσεις τῆς χω-
ρὶς Χριστόν κοινῶν, οὐδεμία ὕλική ἐπιδίωξις.
Ὡς τοιοῦτοι οἱ ἀπόστολοι ἐγένοντο «θέατρον καὶ
ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις», θέατρον εἰς τοὺς ἀγγέ-
λους, οἱ ὅποιοι ἐθαύμασαν τὴν ἁγίαν ζωὴν των, τὸν
χάριν τοῦ Χριστοῦ αὐτομνηδενισμόν των· θέατρον
εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἠκολούθησαν τὸν
δρόμον, πού ἐχάραξαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν σωτη-
ριώδη μάνδρα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Θέατρον καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις· γίνονται
σήμερον καὶ οἱ φερόμενοι ὡς διάδοχοί των, οἱ δια-
φόρων τύπων ἀξιοματοῦχοι, οἱ διακρινόμενοι διὰ
τῆς καταλήξεως «ῥάτοι»· θέατρον διὰ νὰ θλίβω-
ται οἱ ἄγγελοι· θέατρον διὰ νὰ καγχάζουν οἱ ἄν-
θρωποι καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν!

... Λέγεται ἡ Ἐκκλησία «Ἀποστολική» διὰ
νὰ μᾶς ὑπενθυμίξῃ τὸν θρίαμβον τῶν 12 ψαράδων.
Δὲν ἔχει ὅμως σήμερον οὔτε ἓνα Ἀπόστολον!

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ φοβούμεθα τὸ βδέλυγμα τῆς
ἐρημώσεως;

Καθ' ἑκάστην ὁ Κύριος καλεῖ «Δεῦτε ὀπίσω
μου». Θὰ εὐρεθοῦν ἀπόστολοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν;

Ἰ. Βρετάνος ὁλῆς Ἀναγιγνώσκων Ε. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Μεσωρόπη—Καβάλας Ἰούνιος.—

Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Παραρτήματος Με-
σωρόπης τῶν Γ.Ο.Χ., ἐπανασυστήθη καὶ πάλιν
«Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Με-
σωρόπης ἢ Μετάνοια» ἡ ὁποία κατὰ τὸ πα-
ρελθὸν εἶχε τὴν ὥραιαν Ἐθνικοθρησκευτικὴν
δράσιν, οὕτως ὥστε νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ ἐπαι-
νέσουν αὐτήν, ὁ μὲν ἀειμνηστος Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως Αἰμιλιανὸς ἐν τῷ περιοδικῷ
«Καὶνὴ Κτίσις» ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολί-
της Ἐλευθερουπόλεως κ. κ. Σωφρόνιος ἐν τῷ
περιοδικῷ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» καὶ ὁ Πανοσιολο-
γιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παπᾶς, ἐν
τῷ περιοδικῷ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἀπωλέσασα τὰ ἀρχεῖα
μετὰ τῶν καταστατικῶν τῆς κατὰ τὴν κατο-
χήν, δὲν ὑφίστατο μὲν ἔκτοτε τυπικῶς, ὑφίστα-
το δὲ οὐσιαστικῶς καὶ οὕτω διὰ τῆς ὑπ' ἀ-
ριθ. 45)11-2-58 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου
Καβάλας, ἐτέθη καὶ πάλιν εἰς τὴν δύναμιν τῶν
ἐνεργῶν Σωματείων τοῦ Νομοῦ μας.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν λοιπὸν τῆς Πεντηκο-
στῆς, ἐγένετο ἀδελὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς,
ἡ πρώτη Γενικὴ Συνέλευσις, κατὰ τὴν ὁποίαν
κατόπιν τῆς ἐπικλήσεως τῆς χάριτος τοῦ Πα-
ναγίου Πνεύματος, ἐγένετο ἡ ἀνάδειξις, δι' ἀρ-
χειρεσιῶν, τοῦ πρώτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
αὐτῆς καὶ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Οὕτω ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: Α) Διοικητι-
κὸν Συμβούλιον.

1) Στωγίδης Γεώργιος τοῦ Ἰωάν., Κοινοτικὸς
Γραμματεὺς, Πρόεδρος, 2) Ματάνης Κων(τῖνος
τοῦ Νικολάου, Συνταξιοῦχος, Ἀντιπρόεδρος, 3)
Θεοδωρίδης Ἀχιλλεὺς τοῦ Γεωργ., Καπνέμπορος
Γεν. Γραμματεὺς, 4) Θεοδώρου Ἀπόστολος τοῦ
Γρηγορίου, Γεωργός, Ταμίας, 5) Κόντης Κων(τῖ-
νος τοῦ Μάνθου Συνταξιοῦχος, Σύμβουλος, 6)
Καρατισσομπάνης Ζαχαρίας τοῦ Ἀθανασίου,
Καπνοπαραγωγός, Σύμβουλος, 7) Φλώρος Θεο-
φύλακτος τοῦ Φλώρου Γεωργός, Σύμβουλος.

Β) Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ:

1) Μητράκος Δημήτριος τοῦ Παπακωνσταν-
τίνου κάτοικος Μουσθένης, 2) Μοσχοβούδης Βα-
σίλειος τοῦ Ἰωάννου κάτοικος Μεσωρόπης, 3)
Βασιλακίδης Πολυχρόνης τοῦ Ἀθανασίου κάτοι-
κος Μεσωρόπης.

Τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ ὡς ἄνω Διοικητικοῦ
Συμβουλίου, ἦτο ὅπως ἐν στενῇ συνεργασίᾳ
μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱε-
ροῦ Ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ Ἐφη-
μερίου αὐτοῦ Αἰδεσιμωτάτου Πατρὸς Νικολάου
Ἀλεξανδρίδου, θέσουν καὶ πάλιν εἰς λειτουρ-
γίαν τὸν ξενῶνα, ἵνα πάντες οἱ διερχόμενοι ἐκ
Μεσωρόπης, εὐρίσκουν δωρεὰν στέγην καὶ πε-
ρίθαλψιν.

Σ Σ.— Συγχαίρομεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς ἐκλεκτοὺς
ἀδελφοὺς τῆς ἀδελφότητος, τῶν ὁποίων ἡ ἐπαινετὴ δρά-
σις εἶναι μακρὰ καὶ πολυχρόνιος καὶ εὐχόμεθα ὁ Θεὸς
νὰ τοὺς ἐνδυναμώσῃ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκ-
κλησίας.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Στεγνιότυπα ἀποδήμων

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς αὐτὰς ἀντλεῖ τοὺς στοχασμούς του ἀπὸ μίαν ἀδελφὴν συζήτησιν μεθ' ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ζεύγους ἀποδήμων Ἑλλήνων, ὀλίγας ὥρας πρὶν τὸ μεγαλοπρεπὲς ὑπερωκεάνειον «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ἀποπλεύσει ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιῶς διὰ Ν. Ὑόρκην, συναποκομίζον ἀνθρώπους, ἐλπίδας, προσδοκίας, ὄνειρα...

Κατ' ἀρχήν, δὲν ἐφантаζόμην, ὅτι ἄνθρωποι ζῶντες καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀενάου ὕλικου στροβιλισμοῦ καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ δολλαρίου θὰ εἶχον τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων, τὴν γνησιότητα τῆς πίστεως, τὴν φλόγα τῆς νοσταλγίας.

Διαρκὲς καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος ἐν Ἀμερικῇ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας. Πόλεμος διεξαγόμενος βεβαίως μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν γνωστῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους. Πόλεμος ὅμως ἐντατικός. Τίνες οἱ πολέμιοι; Ὁ Παπισμός καὶ ὁ Προτεσταντισμός καὶ Ἑβραϊσμός.

Ὅλγα ἔτη παλαιότερον τὰ ἀνεγνωρισμένα ἐν Ἀμερικῇ θρησκ., δόγματα ἦσαν ὁ Παπισμός, ὁ Προτεσταντισμός, ὁ Ἑβραϊσμός. Οἱ Ἀμερικανοὶ πολῖται στρατευόμενοι, ἐφ' ὅσον ἦσαν Ὁρθόδοξοι καὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς δὲν εἶχον τὴν δυνατότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετ' ὁμοδόξους κληρικούς· ἀσθενοῦντες δὲ ἢ καὶ ἀποθνήσκοντες ἐστεροῦντο τῆς πολυποθῆτου καὶ ἀπαρατήτου εὐλογίας! Ποῖος ὑποπτεύεται πόσοι ἀγῶνες, πόσαι θυσίαι ἐγίναν διὰ τὸ κατοχυρωθῆ τὸ ἀπαράγραπτον αὐτὸ δικαίωμα τῶν Ὁρθοδόξων;

Μετ' ὀλίγον ἀναφέρει τὸ ἐκλεκτὸν μας ζεῦγος τὰς παντοίους καταπιέσεις τῆς συνειδήσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τῶν παπικῶν ἢ προτεσταντικῶν.

Τὸ πολεμικὸν αὐτὸ ἔργον τῶν ἀλλοδόξων ἐνισχύουν καὶ μερικοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐν τυπωσιζόμενοι ἀπὸ τοὺς θεατρεισμούς τῆς Δύσεως καὶ τὸν ξηρὸν αὐτῆς ὀρθολογισμόν ἐπιχειροῦν νὰ εἰσαγάγουν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν συνηθείας ξένας, τεχνοτροπίας Δυτικῆς καὶ πρὸ παντὸς ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιβάλλουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν στρατιῶται εἶναι οἱ ἄγνοι καὶ ἄδολοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκλιναν γόνυ εἰς τὸν Βάαλ, ἀλλ' ἐπιμένουν νὰ παραμένουν λάτρες τοῦ Ὁρθοδόξου Μεγαλείου καὶ νὰ διατηροῦν ἀσβεστον τὴν φλόγα τῆς πίστεως μέσα εἰς τὴν ὥραιαν καὶ φιλόξενον χώραν τῶν ποικίλων καὶ ἐπικινδύνων ἀνέμων.

Τοὺς ἀγωνιστὰς αὐτοὺς χαιρετίζομεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς καὶ τοὺς συνιστῶμεν ἐπιμονὴν εἰς τὸν ὥραιον καὶ ὑπέροχον ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὗτινος πηγὴ δυνάμεως εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις. Τοὺς δὲ ἐκλεκτοὺς ἀποδήμους κύριον καὶ κυρίαν Ἰ. καὶ Ἰ. Ν. εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς πολυτίμους πληροφορίας καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔχωμεν ἀνοικτὰς τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ πρὸς φιλοξενίαν σκέψεων, στοχασμῶν, εἰδήσεων, σχετιζο-

μένων μετ' τὸν ἀγῶνα αὐτόν.

ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ Αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμύνης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Ἐπειδὴ ἀναφέρομεν τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κρίνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ γεγονός. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ αὐτοῦ πνεύματος.

Ὅττω ἡ μικρὰ Ἐρήνη Σκοπελίτου, μαθήτρια Δ'. Δημοτικοῦ γράφει στὴν γιὰ τῆς, ποὺ παραμένει στὴν Ἑλλάδα. Μεταξὺ ἄλλων τῆς γράφει καὶ τὸ ποίημα, ποὺ ἀπήγγειλε κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Πόσο χαρακτηριστικὸ καὶ ὥραϊο τὸ ποιηματάκι αὐτό! γεμάτο παλμό. Νὰ τί λέη :

Γεννήθηκα Ὁρθόδοξος
κι' Ὁρθόδοξος θὰ ζήσω.
Δὲν ἤμπορῶ τὴν πίστι μου
ποτὲ νὰ λησμονήσω.
Βαπτίστηκα Ὁρθόδοξος
σ' Ἑλληνικὴ Ἐκκλησίᾳ
καὶ Ἑλληνικὰ αἰσθάνομαι
τὴν Θεῖα Λειτουργία.
Θέλω νὰ ζήσω Ὁρθόδοξος
σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μου
Νὰ εἶναι πάντα ὁ Χριστὸς
καὶ ἡ Παναγία μαζί μου

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμοφρόνων ἀδελφῶν

Τὰ χαριτωμένα αὐτὰ Ἑλληνόπουλα ἐγεννήθησαν εἰς Ἀμερικὴν· ἔχουν ὅμως ζωηρὸν τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ βαθεῖαν τὴν πίστιν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι μαθηταὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Σχολείου τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης καὶ ἐφωτογραφήθησαν μαζί μετ' τὸν Διευθυντὴν τῶν Πανος Ἀρχιμ. Πέτρον Ἀστυφίδην, τὸν ἐφημέριον π. Γεώργιον, τὴν διδασκάλισσάν των καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τοῦ Σχολείου. Στὰ εὐλογημένα αὐτὰ Ἑλληνόπουλα στέλλομε τοὺς πιὸ θερμούς χαιρετισμούς.

Πνευματικαὶ ὑποθήκαι

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακίου Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προσπαθοῦν δηλαδὴ οἱ δυσειδαίμονες οὗτοι ἄνθρωποι, ἀπὸ ἐγγράμματοι ποὺ εἶναι πολυμαθεῖς ἐπιστήμονες καὶ κοινωνικοί, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀγγραμμασύνην, παχυλὴν ἀμάθειαν καὶ βαρβαρὴν ἀπ' ἑνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου, ἀπὸ τέλειοι ἄνδρες εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὰς γνώσεις, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν νηπιώδη μορᾶν καὶ παιδαριώδη κατάστασιν!!... ποὺ ἦσαν ποτὲ ὡς παιδιά.

Αὕτῃ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια· τὸ γνωρίζουν δὲ καὶ οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ τὰ κάμνουν ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν ἀναφερθέντα δολιωτάτον σκοπὸν τῶν καὶ ὄχι ἀπὸ εὐλάβειαν, διὰ νὰ ἐννοοῦν δῆθεν καλλίτερον τὸ Εὐαγγέλιον οἱ ἄπλοὶ καὶ ἀγράμματοι παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι.

Νὰ παντρευτῶ Ὁρθόδοξα
ὅταν ὁ καιρὸς θὰ εἶναι
καὶ τὰ παιδιὰ μου Ἑλληνικά
στὸ σπίτι νὰ μιᾶνε
Ἑλληνικά καὶ ὀρθόδοξα
μὲ πίστι καὶ ἐλπίδα
θὰ ζήσω στὴν Ἀμερικὴ
τὴν πιὸ καλὴ πατρίδα.

Πόση νοσταλγία κρύβει τὸ ποιηματάκι αὐτό· Συγχαίρουμε τὴν Εἰρήνην καὶ τὰ ἑλληνόπουλα τῆς ἡλικίας της. Περιμένουμε νὰ μᾶς στείλουν ὅλα μαζὺ φωτογραφία νὰ τὴν δημοσιεύσουμε.

ΛΥΠΗΡΑ ΑΝΤΙΔΙΚΙΑ· ΑΣΤΟΧΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ὁ ἐν Αὐστραλίᾳ ἀνταποκριτὴς μας, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὑπάρχει μία ἀντιδικία μεταξὺ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν ἀποδήμων ἀδελφῶν μας. Ἡ ἀντιδικία αὐτὴ, ἥτις ἔλαβε σχεδὸν τὰ ὅρια διαστάσεως ἐξεδηλώθη κατὰ δύο τρόπους, ἀπ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς παντελοῦς ἀπουσίας τοῦ κλήρου ἐκ τοῦ Α'. Παγκοινοτικοῦ Συνεδρίου, ἥτις δεδικαιολογημένως ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἀξιοθρήνητος περιφρονητικὴ στάσις», ἀπ' ἑτέρου διὰ τῆς μὴ προσκλήσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κοινοτήτων εἰς τὰς ἐορτὰς δεκατηρίδος τοῦ Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Θεοφυλάκτου.

Ἐκφράζομεν τὴν λύπην μας διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ φρονοῦμεν, ὅτι ἡ εὐθύνη βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν Κλῆρον, ὅστις ὀφείλει νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐν τῇ ξένῃ δὲν εἶναι ὁ ἐπαγγελματισμὸς καὶ ὁ πλουτισμὸς, ἀλλ' ἡ ἀποστολικὴ διαβίωσις καὶ ἡ ἐμπνευσις διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τῶν, τοῦ ὀρθοδόξου καὶ πατριωτικοῦ φρονήματος. Ὁ Κληρικὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁπαρῆγορος ἀγγελίας, τὸ κυριώτερον ὄργανον τῆς Κοινότητος, ὁ μύστης, ὁ διδάσκαλος, ὁ φρονεὺς τῆς ἰδιοσυστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος, ὁ φορεὺς τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης συγχαίρομεν τὰ Μέλη—Κοινότητος τοῦ Α'. Παγκοινοτικοῦ Συνεδρίου, ὡς καὶ τὴν ἐφημερίδα «Πανελλήνιος Κήρυξ» διὰ τὸν ἐντιμὸν κπὶ ἀπροκατάληπτον ἀγῶνα της χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Αὐτὸ εἶναι καθαρὸν ψεῦδος καὶ φερόνκη, διότι σήμερον τοῦλάχιστον ὄχι μόνον ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι ἐγγράμματοι, ὅσον διὰ νὰ ἐννοοῦν τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουν ἀρετικὴν ἐξέλκιν· γραφεῖς καὶ ταμίαι εἰς καταστήματα, ἐργοστάσια καὶ ἐταιρίας, δικηγόροι, βουλευτίνες, ἱατροὶ κτλ., μὲ τὰ τσιγαράκια τῶν καὶ τὸ ἓνα πόδι ἐπ' ἑνὸς στὸ ἄλλο, εἰς τὰ ὀχήματα, ξενοδοχεῖα, θέατρα, κινηματογράφους καὶ παντοῦ πηγαίνουν, εἰς Καλλιστεία ἐπιδεικνύουσαι σκανδαλωδῶς τὰς σάρκας τῶν, ἵνα ἐκλεχθῶσιν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμοπόρων «Μίς», καὶ τόσα ἄλλα. Ὡστε κύριοι μεταρρυθμισταὶ καὶ μαλλιαρισταί, κατεδαφιστὰι παντὸς ἱεροῦ καὶ δόσιου, σπερματολόγοι νέων δαιμονίων, δὲν ἔχει ἀνάγκην ὁ σημερινὸς κόσμος ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, διότι τὸ ἐννοεῖ πλήρως ὡς ἔχει, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ Ὁρθόδοξον διδασκίαν, ἀπὸ ὀρθοδόξους θεολόγους καὶ Κλήρον Ὁρθόδοξον, ποιοῦντα καὶ διδάσκοντα, ἀπὸ παραδείγματα ἀρετῆς χριστιανικῆς, ἀπὸ ἔργα εὐσεβείας καὶ ὄχι ἀπὸ λόγια μόνον, ποὺ διαλύονται ἀμέσως ὡς σαπουνόφουσκες.

Κυρίως δὲ ἀπὸ τὴν ἀκριβῇ φύλαξιν καὶ τήρησιν τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, ὡς τὰ παρελάβομεν ἐξ ἀρχῆς, μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ τὰ σὺν αὐτῷ, ποὺ ἠκολούθησεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐπὶ 1924 ἔτη καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν μέχρι σήμερον καὶ θὰ ἀκολουθῶμεν, χάριτι Χριστοῦ, μέχρι συντελείας.

Ὡστε, κύριοι Καινοτόμοι, μάθετέ το ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν γίνεται ποτὲ μαλλιαρική, οὔτε τὸ ἱερὸν κείμενον τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου μεταφράζεται ποτὲ εἰς αὐτὴν.

Μὴ λησμονεῖτε τοὺς 50 φοιτητάς, τοὺς θυσιασθέντας κατὰ τὸ 1900 (ἂν δὲν ἀπατώμαι), διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἀπεδείχθη πλέον περιττῶς καὶ διὰ μυριοστὴν φορὰν, ὅτι οἱ διδάσκοντες τὴν Μαλλιαρικὴν καὶ ἐνεργοῦντες διὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἀλλ' εἶναι προπαγάνδα τῆς Δύσεως, ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, ἐπαναστάται κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας, ἡστικὸς ἐθνότητος καὶ ἂν εἶναι.

Καμαρώσατε τὸν ἀναιδέστατον καὶ ἀσεβέστατον Καζατζάκην ἢ τὸν Κοτσώνην καὶ ἄλλους, οὓς ἀποκαλύπτει καὶ ἐλέγχει ἐπισήμως, ὁ σθεναρὸς Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης, τόσον εἰς τὰς ὁμιλίαις του ὅσον καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ περιοδικὰ του «Σπίθα» καὶ «Σταυρός».

Ὁ κύριος σκοπὸς λοιπὸν τῆς μεταφράσεως τοῦ ἁγ. Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς Μαλλιαρικῆς εἶναι ὁ ἐξῆς, ὡς διηγῆται εἰς τὸ σύγγραμμά του, ὁ Ἱερομόντης Κοσμᾶς Φλαμιάτης, ὁ γνωρίσας τὴν Μασσωνίαν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μαθὼν τὰ σκότεια ἔργα αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Σύστασις Παραρτήματος εἰς Ἑκταντεσσά

Χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ἱερομονάχου Γρηγορίου, ὑποτακτικοῦ τοῦ γέροντος Πολυκάρπου Κληματιανοῦ, συνεστήθη εἰς Γιαννιτσοῦς παράστημα, ὀλιγόριθμον μὲν, ἀλλ' ἐλπιδοφόρον. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸ στερεώσῃ καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ πολυάριθμον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀναστάσεις

Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Γ.Φ.Τ. ἀνασυνεστήθη ἡ Συντακτικὴ ἐπὶ τοῦ Τύπου Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν : Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Κалаμισάκη, Ἱερομονάχου Διονυσίου Κалаσγύρου καὶ τῶν θεολόγων κ. κ. Παναγιώτου Βρεττάκου καὶ Διονυσίου Μπατιστάτου Σκοπὸς καὶ ἀποστολὴ αὐτῆς εἶναι ἡ σύνταξις καὶ ἐκτύπωσις τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» ὡς καὶ ὁ ἔλεγχος καὶ ἐκτύπωσις παντὸς δημοσιεύματος, σχετικοῦ πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ἡ νέα Διοίκησις τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου

Κατόπιν ἀρχαιρεσιῶν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμιεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἀνεδείχθη τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὅπερ συνεκροτήθη εἰς σάμα ὑπὸ πρόεδρον τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν, ὅστις ἐξελέγη παμψηφεί. Ἀντιπρόεδρος ἐξελέγη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Κιούσης, Γεν. Γραμματεὺς ὁ Ἀρχιμ. Αὐθέντιος Πάστρας, καὶ Ταμίας ὁ Ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος. Μέλη οἱ : Ἀρχιμανδρίτης Μεροκούριος Καλοσκάμης, Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης, Ἀρχιμ. Στέφανος Τσικουρας, ὁ Ἱερεὺς Στυλιανὸς Παπαδόπουλος καὶ οἱ Παναγιώτης Βρεττάκος, Σταῦρος Καραμήτσος, Γεώργιος Πεσματζίου καὶ Διον. Μπατιστάτος. Μετὰ τὴν συγκροτήσιν του εἰς σάμα τὸ Δ.Σ. ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Μεροκούριον Καλοσκάμη, ὅστις ἐπέδειξε ζῆλον καὶ ἐπαινετὴν δραστηριότητα, καρπὸς τῶν ὁποίων ὑπῆρξε ἡ ἀπόκτησις ἱδιοκτησίαν Γραφείων. Ὡσαύτως ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν καὶ πρὸς τὸν ἐκονομῶς ἀποχωρήσαντα τῆς Διοικήσεως ἀγνὸν μαχητὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Νικ. Χειλαδάκη. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Π. Βρεττάκος ἀνέπτυξε δι' ὅλων τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου, παρακληθεὶς ὅπως ὑποβάλλει σχετικὸν ὑπόμνημα. Ἐν κατακλείδι σημειοῦμεν, ὅτι ἡ Διοίκησις τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου ἀποτελομένη ἀπὸ κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ ἐν ἰσοτιμίᾳ καὶ ἀδελφικῇ συμπνοῇ συνεργαζομένους, ἐκφράζει θετικώτερον τὴν βούλησιν τοῦ Πανελληνίου μετώπου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελεῖ τὸν φυσιολογικὸν πυρῆνα συνοχῆς καὶ ἐνότητος τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἀνακοίνωσις

Ἡγῆς Ὁρθοδόξου Βιβλίου

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους καὶ εὐλαβεῖς συνδρομητάς, ὅτι προσχωρεῖ ἡ τυπογραφικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ. Ἐξετινέωθησαν ἤδη ἀρκετοὶ λόγοι καὶ προσεχῶς θὰ ἀρχίσῃ ἡ κυκλοφορία.

Ἡ ἀντιγραφή τῶν λόγων γίνεται ἐκ χειρογράφου κώδικος, κατὰ πρῶτον ἐκδιδόμενον τύποις, εὐρισκομένου παρὰ τινι τῶν ἐν Ἀθήναις μεγάλων βιβλιοθηκῶν. Τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως, ἐκτός τῶν ἡμετέρων Θεολόγων, ἀνέλαβεν ὁ ἐξαίρετος ἐπιστήμων Φιλολόγος κ. Γεώργιος Βαλέτας, εἰδικὸς ἐρευνητὴς τῶν χειρογράφων αὐτῶν.

Αἱ συνδρομαὶ συνεχίζονται. Εἰς τοὺς συνδρομητάς κατ' ἐξαίρεσιν θὰ ἀποσταλῇ ἀντὶ τοῦ δηλωθέντος τιμήματος τῶν 65 Δρχ.

Εὐχαριστοῦντες τοὺς πάντας διὰ τὴν συμπαράστασιν των διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

«Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου»

Πανηγύρεις Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν 26 Ἰουλίου ἡμέραν Παρασκευὴν, μνήμην τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθеноμάργου Παρασκευῆς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Μοναστηράκιον (Διοσκουράν 6) Ἱερός Ναός. ὁ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας. Θὰ ψαλῇ κατανυκτικὸς ἑσπερινὸς καὶ λαμπρὰ μετ' ἀστυκλασίας λειτουργία.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν πανηγυρίζει καὶ τὸ παρὰ τὴν Πάργινθα μονύδριον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ Πατρὸς Ἱερωνύμου. Θὰ γίνῃ ἀγρυπνία.

— Τὴν Κυριακὴν 28 Ἰουλίου Πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Εὐφρῆνης Χρυσοβαλάντου, παρὰ τὴν Λυκόβρυσον, Αὐτοκίνητο Κάτω Κηφισοῦ Στάσις Ἀγίας Βαρβάρας.

— Ὡσαύτως τὴν ἰδίαν ἡμέραν πανηγυρίζει καὶ τὸ παρὰ τὸν Καρελᾶ Κορωπίου Ἱερὸν Μονύδριον τῆς Ἀγίας Εὐφρῆνης. Αὐτοκίνητα Κορωπίου. Στάσις Καρελᾶ.

Ἐπιστράτευσις Ἀγάπης

Βαρεῖα συμφορὰ ἐπλήξε τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, παρὰ τὴν θέσιν «Μιζοθύρο» τῆς Λαρίσης. Ἐκραγείσα πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε ἐξ ὀλοκλήρου τὴν Μονήν, μεθ' ὅλων τῶν σκευῶν, τῶν τροφίμων καὶ τοῦ ρουχισμοῦ. Οὕτω παρέμειναν κυριολεκτικῶς εἰς τὸν δρόμον αἱ μοναχαί, χωρὶς οὐδὲν ἐφόδιον. Ἀς ἀναλογισθῇ ἕκαστος τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἃς τὴν θεωρήσῃ εἰδικήν του, ἃς λάβῃ ἐπ' ὅψιν του τὴν ἐπιβάλλει τὸ καθήκον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἃς σπεύσῃ ἀρρωγὸς εἰς τὴν πυρόπληκτον Ἀδελφότητα τῆς Λαρίσης. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου» κηρύσσει σταυροφορίαν ἀγάπης καὶ καλεῖ τοὺς πάντας, ἰδιώτας, ἐνορίας, Ἱεράς Μονάς, Ὁργανώσεις, ὅπως προσφέρουν ἄλλος ἐκ τοῦ περισσεύματος, ἄλλος ἐκ τοῦ ὑστερήματος διὰ τὴν ἐπιβαλλομένην βοήθειαν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται καὶ κατ' εὐθεσίαν εἰς τὴν Διοίκσιν τῆς Μονῆς εἰς Λάρισσαν, καὶ μέσῳ τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ προσφορὰ τοῦ ρύσου εἰς τοὺς ἔθνη· τοὺς ἀγῶνας

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ τίμιον αἷμα τῶν μοναχῶν προσυπογράφει τὴν προσήλωσιν τοῦ λαοῦ μας εἰς τὴν ἑλευθερίαν καὶ τὴν συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς σχετικούς ἀγῶνας. Οὕτω εἰς τὴν μαρτυρικὴν Κύπρον μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς ἀγγλοτουρκικῆς θρηωδίας προσετέθησαν τὰς τελευταίας ἡμέρας μὴ μοναχὴ καὶ ἕνας μοναχὸς, ἐκ τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν. Ὑποκλινόμεθα μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ πρὸς τὸν νεώτερον τῶν δύο αὐτῶν ἐθνομαρτύρων καὶ εὐχόμεθα αἱ θυσίαι καὶ τούτων καὶ ὅλων τῶν μαρτυρικῶν τέκνων τῆς Κύπρου νὰ φέρουν τὸ πολυπόθητον ἀποτέλεσμα, τὴν ἑλευθερίαν των.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἡρωτοσυγγέλου

Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς διὰ Νέαν Ὑόρκην ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυρίδης, Πρωτοσύγγελος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Γ.Ο.Χ. Οὗτος εἰς τελευταίαν σύσκεψιν μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξέθεσε τὴν ἐν Ἀμερικῇ κατάστασιν, ἐκφρασθεῖσης εὐχῆς διὰ συνεργασίαν ἐν τῷ μέλλοντι πρὸς ἐπίλυσιν οὐσιωδῶν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας προβλημάτων.

Ἡπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς φρελλόντας ἢ συνδρεμας ἐφημερίδας ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα· ναδφελίς, ὅπως σπεύσῃσι καὶ τακτοποιήσῃσι τὰς συνδρεμας των. Ἐμβόματα καὶ ἐπιταγαί : Ἱερομ. Γρηγόριον Παπαβλάχον, Κάνιγγος 32 Ἀθήναι.